

Ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ στολῆς
κι' ὁ μπαχλιβάνης Φασουλῆς.

(Τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ Φασουλῆ μεσάνυχτα σημάίνει ὅποταν ἐμφανίζεται ἡ κόρη Ἀθηνᾶ, κι' ὁ Φασουλῆς ἐμβρόντητος ἐνώπιόν της μένει κι' ἀπὸ τὸν φόβο τοῦρχεται νὰ πάρῃ τὰ βουνά.)

Φ. — Τίς σὺ;

Αθ. — Ἐγὼ ἡ Ἀθηνᾶ, τοῦ Ἐριγδοῦπου κόρη.

Φ. — ὦ! σὲ γνωρίζω ἀπ' αὐτὸ τὸ τρομερὸν σου ὄρου.
Μὰ τί ζητεῖς, παρακαλῶ;

Αθ. — Ἐκδίκησιν καὶ μόνον.

Φ. — Παρατηρῶ πῶς ὁμιλεῖς μὲ μῆνιν καὶ μὲ πόνον.

Αθ. — Ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἔρχομαι μὲ στηθος ἀναπέλλον ὡς ἀντιπρόσωπος θεῶν καὶ θεαινῶν μεγάλων, νὰ σπάσω τὸ κοντάρι μου ἀπάνω 'στὸ κεφάλι παντὸς κατήλου Ἑλληνος καὶ καθενὸς χαμᾶλη.

Φ. — ὦ τέκνον σὺ Διογενὲς, ὦ Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις, ποῦ μέσα εἰς τὰς ἀγορὰς πωλεῖσαι τῆς Εὐρώπης, ποῦ ἐγίνες τραπεζιτῶν συναλλαγματικὴ κι' ἕνας σὲ στέλλει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ ὁ καθένας μασκαρᾶς ἐμπόρευμα σὲ κάνει, ποῦ σχευὸς ἐγίνες ἀπλοῦν τοῦ Ντὲ-Καρακατσάνη, ποῦ δούλην σὲ ὠνόμασαν τῆς φλογεράς Παφίας σὲ τὴν θεὰν τῆς ἀρετῆς, τὴν κόρην τῆς σοφίας,

ὦ σὺ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ, τοῦ Ἐριγδοῦπου κόρη, ποῦ δὲν ἐσήκωσες 'ψηλὰ ποτὲ τὸ μισοφόρι, ὅπου μὲ τόσας χάριτας στολιζεσαι σπανίας, ποῦ εἶσαι κόσμος ἀρετῆς κι' ἀμώμου παρθενίας, ποῦ εἶσαι τὸ ἀπότυπον τοῦ κόσμου τοῦ ἀύλου, τοῦ ἰδεώδους ἀγαθοῦ, τοῦ κάλλους τοῦ ἀσπίλου, ἀν ἦλθες μὲ τὴν δρεξί ν' ἀργάσης τὸ τομάρι τοῦ καθενὸς σουφροποιοῦ καὶ κάθε κατεργάρη, μεγάλως σὲ παρακαλῶ μὲ μάτια δακρυσιμένα νὰ μὴν ἀρχίσης, Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις, ἀπὸ 'μένα, ἀλλὰ εἰπέ, παρακαλῶ, καὶ 'στοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλους, τὸν Δία καὶ τὸν Ἥφαιστον, μικροὺς τε καὶ μεγάλους, πῶς θέλω ξυλοφόρτωμα γιὰ ἕνα πρᾶγμα μόνον, διότι δὲν ἐφρόντισα νὰ μάθω νὰ σουφρώνω, διότι φαίνομαι Ρωμηδὸς καὶ βλάξ ἐκ τῶν τυχαίων κι' οὗτ' ἔκλεψα ποτὲ θεὸν ἢ ἀνθρώπον ἀρχαῖον, οὐδὲ κανὲν κειμήλιον καὶ τῶν προγόνων κλέος, οὐδὲν κανὲν κόπρον εὐσομον ἀρχαίου βασιλέως, οὐδὲ πλαγγόνα θελκτικὴν μὲ χάριν ἐξαισίαν, οὐδὲ Κορίνθου κάτοπτρον ἢ Σάτυρον Μαρούαν, οὐδὲ κανέναν Ἡρακλῆ καθὼς καὶ Πολυδεύκη, γιὰ νὰ τὸ στρώσω ἔπειτα 'στὸ λοῦσο καὶ 'στὸ ζεῦξι,

καὶ νάμαι ἀρχαιοφίλος καὶ Ντὲ-Καρακατσάνης,
ἢ ἄλλος τις ὑψίπλουτος, καθὼς καταλαμβάνεις.
Γιὰ τοῦτο θέλει φάσκειν τὰ χύρινο μῆλο μου,
γιὰ τοῦτο θέλει σπάσιμο τὸ ξεροκέφαλό μου,
γιὰ τοῦτο ἓνα δυνατὸ μπαγλάρωμα μοῦ πρέπει
καὶ δὸς μου ξύλο ἄγρηγορα νὰ βάλω καὶ ἴσθιν τσέπη.
Ναί, γδάρε τὸ τομάρι μου, ὦ κόρη ἐξαισία,
ὡς ὁ Ἀπόλλων ἐγδάρε τὸ δέρμα τοῦ Μαρσούα,
καὶ κύλισέ με κατὰ γῆς καὶ βγάλε τάντερά μου
καὶ τύλιξέ τα ἔπειτα ἴσθιν σου, κυρά μου.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνθρώπος ἄλλ' ἓνα παλαιοβῶδι,
κι' οὔτε ποτὲ μοῦ ἔκλεψα ἢ χέρι σου ἢ πόδι,
οὔτε ποτὲ μοῦ σ' ἔκαμα κι' ἐγὼ δημοπρασία,
οὔδὲ ἴσθιν ξένα πώποτε σ' ἐπώλησα Μουσειά,
ἀλλ' ὄλα σου τὰ εἶδωλα μ' εὐλάθειαν κυττάζω
καὶ μόνον τῆς σοφίας σου τὸ ὕψος ἐξετάζω

Αθ.— Ποῖος θυμὸς τὰς φρένας μου μεθᾶ καὶ παραφέρει!
καθεὶς ἀρχαιοκάπηλος εἰς τοῦτο τὸ λημέρι,
κι' ἀντὶ μὲ δῶρα πάγχρυσά καθέναν νὰ μὲ στέψη
φοβοῦμαι μήπως μοῦ ριχθῆ, φοβοῦμαι μὴ μὲ κλέψῃ.

Φ.— Ἐὰν τοὺς κλέπτας ἔρχεσαι, ὦ Ἀθηναῖα, νὰ δείρῃς,
νὰ πᾶς ἴσθιν Μι, ἴσθιν Ξι, ἴσθιν Ρό, ἴσθιν Λάμδα καὶ
[ἴσθιν Κάπα,

καὶ σ' ὄσους ἄλλους εὐγενεῖς σοῦ ἴναξαν τὴν κάπα,
ἀν ἤλθες ὁμως, ὦ θεά, νὰ σπάσῃς τὸ κεφάλι
ἐκείνων ποῦ δὲν ἔκλεψαν τὰ θαυμαστά σου κάλλη,
οὔδὲ ἀνθρώπου ἢ θεοῦ τοῦλάχιστον τὰ νῶτα,
ὦ! τότε τὸ κεφάλι μου νὰ σπάσῃς πρῶτα πρῶτα.

Αθ.— Ὀδήγησέ με αὐθρῆι ἴσθιν ἀρχαιοκάπηλους.

Φ.— Δὲν θὰ ἴσθιν, ματμαζέλ, γιατί τοὺς ἔχω φίλους.
Μὰ πόσον εἰς ἔρατεινή! . . τί χάρις καὶ τί κάλλος!
σὲ ἀγαπῶ πυρετωδῶς, μανιωδῶς, ἐξάλλως.
Ἄ! ἔχουν μέγα δίκαιον αὐτεῖ ποῦ σὲ πειράζουν,
κι' ἐκεῖνοι ἔπαιον σὲ πωλοῦν κι' αὐτοὶ ποῦ σ' ἀγοράζουν.
Ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸ βλέμμα μου εἰς σὲ ὁπόταν στρέψω
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται ἴσθιν νὰ σὲ κλέψω.
Ναί, θὰ σὲ κλέψω, Ἀθηναῖα, δὲν μοῦ γλυτόνεις τώρα,
εἶναι καιρός, κυρία μου, νὰ φύγῃ τόση ψώρα,
καὶ τόσην ρυπαρότητα μακρὰν μοῦ νὰ τινάξω. . .

Αθ.— Μακρὰν, ἀρχαιοκάπηλε, διότι θὰ φωνάξω.

Φ.— Ὅσο κι' ἀν σκούζῃς, Ἀθηναῖα, κανέναν δὲν θὰ τρέξῃ
κι' εἰς τὰς ὀφείλας σου φωνὰς κανεὶς δὲν θὰ προσέξῃ,
γιατί ἐδῶ οἱ κλέπτοντες ἴσθιν ἄλλους πλάταις κάνουν
καὶ προσποιοῦνται τίποτε πῶς δὲν καταλαμβάνουν,
κι' οἱ μὲν σφαλοῦν διὰ τοὺς δὲ ταυτήτων καὶ τὰ μάτια,
κι' ἔτσι φυτρῶνουν ἐξαφνα ἴσθιν μέση μὲ παλάτια,
καὶ γίνονται οἱ ἀνθρώποι τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου,
κι' ὁ ἓνας τρέχει καὶ φιλεῖ τὰ πσινα τοῦ ἄλλου.

Αθ.— Κλητήρες, χωροφύλακες. . .

Φ.— ὦ! θὰ σὲ κλέψω, κόρη,
καὶ ταύτην τὴν ἀθάδειαν τοῦ δούλου σου συγχώρει.

Αθ.— Ἐ! Δικασταὶ κι' Εἰσαγγελεῖς. . .

Φ.— Ἄδίκως μὴ φωνάζῃς,
γιατί μὲ τούταις τῆς φωνῆς κανένα δὲν ξιπιάζεις.

Αθ.— ὦ Λάμδα, Κάπα, Ξι καὶ Ρό. . .

Φ.— Μὴ συνδρομὴν γυρεύῃς. . .
θὰ σὲ σουφρώσω, Ἀθηναῖα, καὶ μὴ μοῦ ἀγριεύῃς.

Αθ.— ὦ! πρόφθασε, Ραυτόπουλε καὶ Ντὲ-Καρακατσάνη.

Φ.— Κανέναν πρὸς βοήθειαν, ὦ Ἀθηναῖα, δὲν φθάνει.
Θὰ λησμονήσω παρελθόν τοσοῦτον ψωραλέον
κι' ἐγὼ ἀρχαιοκάπηλος θὰ γίνω τώρα πλέον.

Αθ.— Μακρὰν, ἀρχαιοκάπηλε, καὶ τὸν κακὸ σου φλάρο.

Φ.— ὦ! ἄφες με τοῦλάχιστον τὸ κράνος σου νὰ πάρω,
ἢ κἄν τὴν κουκουβάγια σου, ἢ κἄν τὰ πέδιλά σου. . .

Αθ.— Μακρὰν, ἀρχαιοκάπηλε, καὶ κάτω τὰ κουλά σου.

Φ.— Τελείωσαν τὰ ψέμματα, θὰ κλέψω μὲ τὸ ζόρι.

Αθ.— Θὰ ζᾶς καμμιά ξανάστροφη μὲ τοῦτο μοῦ τὸ δόρυ.

(Ὁ Φασουλῆς ἴσθιν Ἀθηναῖας ἀρπάζει τὸ ποδάρι
ἐνθ' ἰσθιν ἀνθρώπος δὲν φαίνεται κανεὶς,
μὰ τρώει μὴ ἴσθιν κούτελο μὲ τὸ μακρὸ κοντάρι
καὶ τοῦμπάλιν ἀπλόνεται σχεδὸν ἡμιθανής.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ὁ κύριος Εὐάγγελος, ὁ Μαυρογένης ἴσθιν,
λαμπρὰ βαπτῆσις ἔκαμε ἴσθιν ἀρχοντικὸ τοῦ σπῆτι,
καὶ παρευρέθησαν ἐκεῖ τῶν συγγενῶν τὰ πλήθη
καὶ Κλέαρχος τὸ εὐμορφο ἀγόρι τοῦ ἐκλήθη,
κι' ὁ Πολυζώης ἔγινε τρικουδερτος κουμπάρος,
ὁ λογιστὴς τοῦ Ναυτικοῦ, τῶν ναυαγῶν ὁ φάρος,
κι' ἐν μέσῳ τῆς πολλῆς χαρᾶς καὶ τῆς πολλῆς ἀντάρας
εὐχὰς ἐμμέτρους ἔκαμε ὁ φίλος Νικολάρας.

Καλῆς Ἀμπελευργίας βιβλίον μᾶς ἐστάλη,
ὑπὸ Πονηροπούλου γραφὴν βοτανικοῦ,
τὸ διακρίνει τάξις, σαφήνεια μεγάλη,
καὶ γνώσις συγγραφέως πολὺ ἐμπειρικοῦ.
Πωλεῖται δὲ καὶ τοῦτο τὸ χρῆσιμον βιβλίον
εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
ποῦ εἶναι ἀποκάτω ἴσθιν σπῆτι τοῦ Μελαῖ,
κι' ἐκδίδει κάθε τόσο συγγράμματα καλά.

Ὁ νέος Μαργαρίτης τοῦπέικλην Μαργαρίτου,
βλαστὸς οἰκογενείας τὰ μάλιστα καλῆς,
διὰ μακρᾶς μελέτης ἐνδελεχοῦς κι' ἀτρύτου
τῆς Νομικῆς διδάκτωρ ἐγένετο πολὺς.
Ὁ δὲ Ρωμηὸς ἐξ ἑλῆς καρδίας τὸν συγχάριρει,
εὐχόμενος εἰς τοῦτον ἀδρὸς καρποῦς νὰ φέρῃ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἴσθιν σπῆτι μου ἀνέβη,
ἴσθιν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδή, — δὴδ' ἴσθιν λάδι, τρεῖς ἴσθιν ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.